

Kære dagbog

Det er nu dag hvem ved i nedlukningen. Min gamle hverdag forsvinder ligeså stille er begyndt at vænne mig til den her skører hverdag, hvilket man kan sige jo er godt. Jeg savner min gamle hverdag. Min sport, mine venner, min familie udover dem jeg bor med og troede aldrig jeg ville sige det, men jeg savner skolen.

En typisk hverdag for mig i dag ser ud på den måde at jeg selvfølgelig har min skole jeg skal passe. Hver dag når jeg sidder og skal til at lokke ind for at se hvad jeg skal lave i dag, tænker jeg det her er virkelig mærkeligt for en måned siden var alt helt normalt. Så jeg starter min "nye" hverdag med, at jeg laver mit skolearbejde efterfølgende, skal jeg jo holde mig i form til når jeg kan begynde at spille håndbold. Jeg styrketræner hverdag og løber hver anden, hvilket jo også gør, at jeg har noget at lave nu da vi derhjemme. Alt min hjemmetræning er jo det tætteste, jeg kommer på en normal træning. Efter alle i min familie så er blevet færdig med at arbejde eller lave skole, går vi en lang tur ned til vandet med vores hund for, at han også bevæger sig og vi kommer væk fra computeren. Denne vane synes jeg er rigtig god, så det er en ting coronavirussen har gjort godt. Også til sidst om aften snakker jeg med venner over face time for at hører, hvordan det går og sikrer mig at de har det godt. Men jeg indrømmer gerne at, der går ikke en dag i den her nedlukning, hvor jeg ikke tænker det er lidt syrede, at det hele er sket på under 2 måneder og, hvilket jeg også er lidt rystet over det hele. Det er ikke min første tanke, men tanken ligger i baghovedet.